

19-01-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – মুখ্য হৈছে স্মৰণৰ যাত্ৰা, স্মৰণৰ দ্বাৰাই আয়ুস বাঢ়িব, বিকৰ্ম বিনাশ হ’ব, স্মৰণত থাকোঁতাসকলৰ অৱস্থা, বাণী-চলন বহুত উচ্চ মানদণ্ডৰ হ’ব”

***প্ৰশ্ন :- তোমালোক সন্তানসকল দেৱতাসকলতকৈও আনন্দিত হোৱা উচিত – কিয়?**

***উত্তৰ :-** কিয়নো তোমালোকে এতিয়া বহুত ডাঙৰ লটাৰি পাইছা। ভগৱানে তোমালোকক পঢ়ায়। সত্যযুগত দেৱতাই দেৱতাসকলক পঢ়াব। ইয়াত মনুষ্যই মনুষ্যক পঢ়ায় কিন্তু তোমালোক আত্মাসকলক স্বয়ং পৰমাত্মাই পঢ়াই আছে। তোমালোক এতিয়া স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ আছা। তোমালোকৰ গোটেই জ্ঞান আছে। দেৱতাসকলৰ এই জ্ঞানো নাই।

***গীত :- জাগা প্ৰিয়তমাসকল জাগা.... (জাগ সজনীয়া জাগ...)**

ওঁম্ শান্তি। নতুন যুগত দেৱী দেৱতাসকল থাকে। তেওঁলোকো মনুষ্যই হয়, কিন্তু তেওঁলোকৰ গুণ দেৱতাসকলৰ দৰে হয়। তেওঁলোক হৈছে বৈষ্ণৱ ডবল (দুয়োপ্ৰকাৰে) অহিংসক। এতিয়া মনুষ্য ডবল হিংসক, মৰামৰিও কৰে, কাম কটাৰীও চলায়। ইয়াক মৃত্যুলোক বুলি কোৱা হয়, য’ত বিকাৰী মনুষ্য থাকে। সেইখনক কোৱা হয় দেৱলোক য’ত দেৱী-দেৱতাসকল থাকে। তেওঁলোক ডবল অহিংসক আছিল। তেওঁলোকৰো ৰাজ্য আছিল। কল্পৰ আয়ুস লাখ বছৰ হোৱাহেঁতেন ইয়াৰ বিষয়ে ভাবিবও নোৱাৰিলাহেঁতেন। আজিকালি কল্পৰ আয়ুস কম কৰি গৈ থাকে। কোনোৱে 7 হাজাৰ বছৰ বুলি কয়, কোনোৱে 10 হাজাৰ বুলি কয়। এয়াও সন্তানসকলে জানে যে পিতা হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান আৰু আমি তেওঁৰ সন্তানসকল শান্তিধামত থাকোঁ। আমি হৈছো পাণ্ডা মার্গ-দৰ্শন কৰোঁতা। এই যাত্ৰাৰ কোনো বৰ্ণনা নাই। যদিও গীতাত ‘মনমনাভৱ’ শব্দটি লিখা আছে কিন্তু তাৰ অৰ্থ কি? নিজক আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা, এইটো কাৰো বুদ্ধিত উদয় নহয়। যেতিয়া পিতা আহি বুজায় তেতিয়াহে কাৰোবাৰ বুদ্ধিলৈ আহে। এই সময়ত তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা। মনুষ্য ইয়াত আছে, দেৱতা সত্যযুগত থাকে। যথাযথ তোমালোক এতিয়া মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা। তোমালোকৰ এইয়া ঈশ্বৰীয় মিচন (অভিযান)। নিৰাকাৰী পৰমাত্মাক কোনো মনুষ্যই বুজিব নোৱাৰে। নিৰাকাৰৰ হাত ভৰি ক’ৰ পৰা আহিল। কৃষ্ণৰ হাত ভৰি সকলো আছে। ভক্তি মার্গত কিমান শাস্ত্ৰ ৰচিছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ ওচৰত চিত্ৰ আদিতো বহুত আছে। চিত্ৰৰ পৰা মনত পৰে যে এই চিত্ৰত এইটো কথা বুজাব লাগিব, আৰু বহুত চিত্ৰ নিৰ্মাণ হৈ গৈ থাকিব। একেবাৰে ওপৰত আত্মাসকলকো দেখুৱাব লাগে। আত্মাই আত্মা দেখা দিব। তাৰ পিছত সূক্ষ্মলোক, তাৰ তলত মনুষ্যলোকো দেখুৱাব। মনুষ্য কেনেকৈ অস্তিমত আহি আকৌ ওপৰলৈ উঠে, এইয়া দেখুৱাব। দিনে প্ৰতিদিনে নতুন আৱিষ্কাৰ হৈ থাকিব। এতিয়া যিমান চিত্ৰ আছে, সিমান সেৱাও কৰিব লাগে। পিছত এনেকুৱা এনেকুৱা চিত্ৰ তৈয়াৰ হ’ব, যাৰ দ্বাৰা মনুষ্যই তৎক্ষণাত বুজি পাব। বৃক্ষ জোপা বহুত সোনকালে বাঢ়ি যাব। কল্পৰ আগতে যিয়ে যি পদ প্ৰাপ্ত কৰিছিল, যি ৰিজাল্ট (ফলাফল) ওলাইছিল, সেয়াই ওলাব। এনেকুৱা নহয় যে শেষত অহাসকল মালাৰ দানা হ’ব নোৱাৰে। তেওঁলোকো হ’ব। ঐকান্তিক ভক্তি কৰা সকলে ৰাতিয়ে দিনে ভক্তিত লাগি থাকে, তেতিয়া তেওঁলোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়। ইয়াতো এনেকৈ ওলাব। ৰাতি দিন পৰিশ্ৰম কৰি, পতিতৰ পৰা পাৱন হ’ব। সুযোগ সকলোৰে আছে। এনেকুৱা নহয় যে পিছত কোনোৱা ৰৈ যাব। ড্ৰামাখনেই এনেকৈ ৰচি থোৱা আছে যে কোনো ৰৈ যাব নোৱাৰে। সকলো ফালে বাৰ্তা দিব লাগে। শাস্ত্ৰত এনেকৈ আছে যে এজন

ৰৈ গ'ল তেতিয়া তেওঁ আপত্তি কৰিলে। এই চিত্ৰবোৰ বাতৰি কাকত আদিতো ছপা হ'ব। তোমালোকেও নিমন্ত্ৰণ পাই থাকিব। সকলোৱে জানিব পাৰিব যে, পিতাৰ ইতিমধ্যেই আগমন হ'ল। যেতিয়া পুৰা নিশ্চয় হ'ব, তেতিয়া দৌৰিব। তোমালোকৰ নাম প্ৰখ্যাত হৈ গৈয়ে থাকিব। নৱযুগ বুলি সত্যযুগকে কোৱা হয়। 'নৱযুগ' নামৰ বাতৰি কাকতো ওলায়। নতুন দিল্লী বুলি কয়, কিন্তু নতুন দিল্লীত এই পুৰণা কিল্লা, আৱৰ্জনা আদি থাকিব নোৱাৰে। এতিয়াতো সকলো বস্তু বেকা-বেকী হৈ গ'ল। সত্যযুগত সকলো তত্ত্বও অৰ্ভাৰত (নিৰ্দেশ মতে) থাকে। ইয়াততো 5 তত্ত্বও তমোপ্ৰধান হয়। তাত সকলো সতোপ্ৰধান হয়, সেয়েহে সকলো তত্ত্বৰ পৰা সুখ পোৱা যায়। দুখৰ নামো নাথাকে। তাৰ নাম হ'ল স্বৰ্গ।

এই সকলোবোৰ কথা এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে যথাযথ এতিয়া আমি তমোপ্ৰধান হৈ গৈছো। সতোপ্ৰধান হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি লক্ষ্যত আৰোহণ কৰি আছো আৰু বাকী সকলো অন্ধকাৰত আছে। আমি পোহৰত আছো। আমি ওপৰলৈ গৈ আছো আৰু বাকী সকলো অধঃপতিত হৈ আছে। এই সকলোবোৰ কথাৰ বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন তোমালোক সন্তানসকলে কৰা উচিত। শিৱবাবা হৈছে শিকাওঁতা। তেওঁতো মন্ত্ৰন নকৰে। ব্ৰহ্মাই মন্ত্ৰন কৰিবলগীয়া হয়। তোমালোক সকলোৱে বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰি আনক বুজোৱা। কিছুমানৰতো মন্ত্ৰন একেবাৰে নচলে। পুৰণি দুনিয়াহে স্মৃতিলৈ আহি থাকে। বাবাই কয় - পুৰণি দুনিয়াক একেবাৰে পাহৰি যোৱা। কিন্তু বাবাই জানে - পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। পিতাই কয় - মই আহি ৰাজধানী স্থাপনা কৰি বাকী সকলোকে উভতাই লৈ যাওঁ। তেওঁলোকেতো কেৱল নিজৰ নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। তেওঁলোকৰ পিছে পিছে তেওঁলোকৰ ধৰ্মৰ সকল আহি থাকে। তেওঁলোকৰ কি মহিমা কৰা হ'ব। মহিমাতো তোমালোকৰহে। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মকে নায়ক-নায়িকা বুলি কোৱা হয়। হীৰা তুল্য জন্ম আৰু কড়ি তুল্য জন্ম তোমালোকৰ বাবেই গায়ন কৰা হৈছে। পিছত তোমালোক একেবাৰে শিখৰৰ পৰা খহি একেবাৰে তললৈ আহি যোৱা। সেইবাবে এই সময়ত তোমালোক সন্তানসকল দেৱতাসকলতকৈও বেছি আনন্দিত হোৱা উচিত, কিয়নো তোমালোকে এতিয়া লটাৰি পাইছা। তোমালোকক এতিয়া ভগৱানে পঢ়ায়। তাততো দেৱতাই দেৱতাসকলক পঢ়াব। ইয়াত মনুষ্যই মনুষ্যক পঢ়ায় আৰু তোমালোক আত্মাসকলক পৰমপিতা পৰমাত্মাই পঢ়ায়। পাৰ্থক্য হৈ নগ'ল জানো।

তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে ৰাম ৰাজ্য আৰু ৰাৱণ ৰাজ্যকো বুজিছা। এতিয়া তোমালোক যিমনেই শ্ৰীমতত চলিবা সিমনেই উচ্চ পদ পাব। অজ্ঞান কালত যিয়েই কৰে সেইয়া ওলোটাই হৈ যায়। শৈশৱ কালত বুদ্ধি অপৰিপক্ক হয়, পিছত বুদ্ধি পৰিপক্ক হয়। 16-17 বছৰ পিছত বিবাহ হয়। আজি কালিতো বহুত লেতেৰা। কোলাত থকা সন্তানকো বিয়া কৰাই দিয়ে। তাৰ পিছত লেনা-দেনা আৰম্ভ কৰি দিয়ে। তাত বিয়া কিমান সভ্য (ৰয়েল) হয়। তোমালোকে সকলো সাক্ষাৎকাৰ কৰিছা। যিমনে আগবাঢ়ি যাবা সিমনেই তোমালোকে সাক্ষাৎকাৰ কৰিবা। ভাল প্ৰথম শ্ৰেণীৰ যোগী সন্তানসকলৰ আয়ুস বাঢ়ি যাব। পিতাই কয় - যোগৰ দ্বাৰা নিজৰ আয়ুস বঢ়োৱা। সন্তানসকলে বুজি পায় যে যোগত আমি ঢিলা। স্মৃতিত থাকিবলৈ মাথা মাৰে কিন্তু থাকিব নোৱাৰে। ক্ষণে ক্ষণে পাহৰি যায়। বাস্তৱতে ইয়াত থকাসকলৰ চাৰ্ট (স্মৰণৰ তালিকা) বহুত ভাল হ'ব লাগে। বাহিৰত থকাসকল অনেক ধান্দাত (পেচাগত কাম-কাজত) থাকে। পিতাক স্মৰণ কৰি কৰি ইয়াতে তোমালোক সতোপ্ৰধান হ'ব লাগিব। অতিকমেও ভোজন ৰান্ধোতে, কাম কৰোতে 8 (আঠ) ঘণ্টা মোক স্মৰণ কৰা, তেতিয়া কৰ্মাৰ্থত অৱস্থা অন্তিম সময়ত হ'বগৈ। কোনোৱে কয় মই 6-8 ঘণ্টা যোগত থাকোঁ, কিন্তু বাবাই মানি নলয়। বহুতৰে লাজ লাগে, চাৰ্ট নিলিখে। আধা ঘণ্টাও স্মৃতিত থাকিব নোৱাৰে। মুৰুলী শূনাটো কোনো স্মৰণ কৰা নুবুজায়, এয়াটো ধন উপাৰ্জন কৰা। স্মৰণত থকা মানে শূনাটোও বন্ধ হৈ যায়। কিছুমান সন্তানে লিখি দিয়ে যে স্মৃতিত থাকি মুৰুলী শুনিলো, কিন্তু এইয়া জানো স্মৰণ কৰা হ'ল। বাবাই নিজেই কয়, মই ক্ষণে ক্ষণে পাহৰি যাওঁ। স্মৰণত ভোজন ৰান্ধিবলৈ বহোঁ, বাবা আপুনিতো অভোজা, এনেকৈ কেনেকৈ কওঁ যে বাবা

আপুনিও খোৱা, মইও খাওঁ। কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত ক'বা যে বাবাও লগত আছে। মুখ্য হ'ল স্মৰণৰ যাত্ৰা। মুৰুলীৰ বিষয়টি একেবাৰে বেলেগ। স্মৰণৰ দ্বাৰা পবিত্ৰ হয়। আয়ুস বাঢ়ে। বাকী এনেকুৱা নহয় যে মুৰুলী শুনিলোঁ, বাবা এওঁৰ শৰীৰতে আছিল নহয়। মুৰুলী শুনিলে বিকৰ্ম বিনাশ নহয়। পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। বাবাই জানে যে বহুত সন্তানে একেবাৰে স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। স্মৰণত থকা সকলৰ অৱস্থা, বাণী-চলন একেবাৰে বেলেগ হ'ব। স্মৰণৰ দ্বাৰাই সতোপ্ৰধান হ'ব। কিন্তু মায়া এনেকুৱা যে একেবাৰে বুদ্ধিহীন কৰি দিয়ে। বহুতৰে বেমাৰ বাঢ়ি যায়। মোহ যিটো আগতে নাছিল সেয়া অতিমাত্ৰা হৈ পৰে। আৱদ্ধ হৈ পৰে। বহুত পৰিশ্ৰমৰ কাম হয়। মুৰুলী শুনাতো এইটো বেলেগ বিষয়। এইয়া হৈছে ধন উপাৰ্জন কৰাৰ কথা, ইয়াৰ দ্বাৰা আয়ুস নাবাঢ়ে, পাৱন নোহোৱা, বিকৰ্ম বিনাশ নহয়। মুৰুলীটো বহুত শূন্য। তথাপিও বিকাৰত অধঃপতিত হৈ থাকে। সাঁচা কথা নকয়। পিতাই কয় যদি পবিত্ৰ হৈ থাকিব নোৱাৰা তেন্তে ইয়ালৈ কিয় আহা? এনেকৈ কয় বাবা মই অজামিল (মহাপাপী) হওঁ। ইয়াত আহিলেহে পাৱন হ'ব পাৰিম। ইয়ালৈ আহিলে কিবা শুদ্ধৰণি হ'ব, নহলে ক'ত যাম? ৰাস্তাতো এইটোৱে হয়। এনেকুৱা লোকো আহে। কোনোবা নহয় কোনোবা সময়ত তীৰ লাগি যাব। বাবাই ইয়াৰ (মধুবনৰ) বাবেও কয় – ইয়ালৈ কোনো অপবিত্ৰ অহা উচিত নহয়। এইয়াতো ইন্দ্ৰ সভা হয়। এতিয়ালৈকেতো আহি থাকে। এদিন এইটোও অডিনেন্স (অধ্যাদেশ) ওলাব, যেতিয়া পক্ষা (নিশ্চত ভাৱে) গাৰাণ্টী (প্ৰতিশ্ৰুতি) দিব তেতিয়াহে অহাৰ অনুমতি দিব। তেতিয়া বুজিব যে এইটো এনেকুৱা সন্তা, কোনো অপবিত্ৰ ভিতৰলৈ যাব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে এইয়া কাৰ সভা হয়। আমি ভগৱান, ঈশ্বৰ, সোমনাথ, ববুলনাথৰ ওচৰত বহি আছোঁ। তেৱেঁই হৈছে পাৱন কৰি তোলোঁতা। এতিয়া শেষৰ ফালে বহুত লোক আহিব, তেতিয়া যাতে কোনেও গণ্ডগোল আদি কৰিব নোৱাৰে। এই ধৰ্মৰ যি হ'ব তেওঁলোক ওলাই আহিব। আৰ্য সমাজীসকলো হিন্দু হয়। কেৱল মঠ পন্থ বেলেগ কৰি দিছে। দেৱতাসকল থাকে সত্যযুগত। ইয়াত সকলো হিন্দু। বাস্তৱত হিন্দু বুলি ধৰ্ম নাই, এই হিন্দুস্থানতো দেশৰহে নাম।

তোমালোক সন্তানসকল উঠোতে বহোঁতে, চলোতে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব লাগে। বিদ্যাৰ্থীসকলৰ পঢ়াৰ বিষয়ে স্মৃতিত থাকিব লাগে নহয় জানো। গোটেই চক্ৰ বুদ্ধিত আছে। দেৱতাসকল আৰু তোমালোকৰ মাজত অলপ পাৰ্থক্য আছে। পক্ষা স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ গ'লে তেতিয়া বিষ্ণুৰ কূলৰ হৈ যাব। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি এয়া হৈ আছোঁ। সেই দেৱতাসকল হৈছে ফাইনেল (চূড়ান্ত)। তোমালোক ফাইনেল তেতিয়াহে হ'বগৈ যেতিয়া কৰ্মাতীত অৱস্থা হ'ব। শিৱবাবাই তোমালোকক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী কৰি তোলে। তেওঁৰ জ্ঞান আছে নহয় জানো। তেওঁ হৈছে তোমালোকক গঢ়ি তোলোঁতা। তোমালোক হৈছা তেনেকুৱা হওঁতা। ব্ৰাহ্মণ হৈ, তাৰ পিছত দেৱতা হ'বগৈ। এতিয়া এই অলংকাৰ তোমালোকক কেনেকৈ দিয়া হ'ব? এতিয়া তোমালোক হৈছা পুৰুষাৰ্থী। পিছত তোমালোক বিষ্ণুৰ কূলৰ হোৱাগৈ। সত্যযুগত বৈষ্ণৱ কূল থাকে। সেইবাবে এনেকুৱা হ'ব লাগে। তোমালোকতো মিঠা হ'ব লাগে। বাচ-বিচাৰ নকৰাকৈ যিকোনো শব্দ উচ্চাৰণ কৰাতকৈ একো নোকোৱাকৈ থকাই ভাল। এটা দৃষ্টান্ত আছে যে – দুজনে কাজিয়া কৰিছিল, সন্ধ্যাসীয়ে ক'লে মুখত মূহলৰা (গুটিকা) সুমুৱাই লোৱা। কেতিয়াও উলিয়াই নিদিবা। তেতিয়া প্ৰত্যুত্তৰ নাহিব। 5 বিকাৰক জয় কৰাটো কোনো মাহীৰ ঘৰৰ কথা নহয়। কোনোৱেতো নিজৰ অনুভৱো শুনায় – মোৰ বহুত ক্ৰোধ আছিল, এতিয়া বহুত কম হৈ গ'ল। বহুত মিঠা হ'ব লাগে। কালিলৈকে তোমালোকে এই দেৱতাসকলৰ গুণ গাইছিল। আজি তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি এনেকুৱা হৈ আছোঁ। ক্ৰমানুসৰিহে হ'ব। যিয়ে সেৱা কৰিব তেওঁলোকৰ নাম নিশ্চয় বাবাইও ল'ব। মাৰ্গ-দৰ্শন কৰা উচিত। আমিও আগতে একো নাজানিছিলো। এতিয়া কিমান জ্ঞান পাইছোঁ। যিয়ে ভাল দৰে ধাৰণ নকৰে তেওঁলোকৰ ৰিপৰ্ট (ওজৰ আপত্তি) আহে। বাবা এওঁৰতো বহুত ক্ৰোধ আছে। বাবাই জানে যে এওঁ আত্মিক সেৱা কৰিব নোৱাৰে তেনেহ'লে স্থূল সেৱা কৰক। বাবাৰ স্মৃতিত থাকি সেৱা

কৰিলে সেয়াও সৌভাগ্যৰ কথা।। এজন দুজনক পিতাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই থাকা। স্মৰণৰ দ্বাৰা বহুত বল পাবা। স্মৰণ কৰা সকলে আকৌ চাৰ্ট ৰাখিব লাগে। চাৰ্টৰ পৰা গ'ম পোৱা যায়। প্ৰত্যেককে পিতাই সাৱধান কৰি থাকে। বিশ্বত শান্তি বহুতে বিচাৰি থাকে। নিশ্চয় কেতিয়াবা বিশ্বত শান্তি আছিল। সত্যযুগত অশান্তিৰ কোনো কথা নাই। মিঠা পিতা মিঠা সন্তানসকলে গোটেই বিশ্বক মিঠা কৰি তোলে। এতিয়া মিঠা ক'ত আছে? সকলোফালে মাথো মৃত্যুৰ বিভীষিকা। এই খেল অনেক বাৰ হয় আৰু হৈয়েই থাকিব। অন্ত হ'ব নোৱাৰে। চক্ৰ ঘূৰি থাকে। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) বিকৰ্ম বিনাশ কৰিবলৈ বা আয়ুস বঢ়াবলৈ স্মৃতিৰ যাত্ৰাত নিশ্চয় থাকিব লাগে। স্মৰণৰ দ্বাৰাই পাৱন হৈ উঠিবা সেয়েহে অতিকমেও ৪ (আঠ) ঘণ্টা স্মৃতিৰ তালিকা ৰাখিব লাগে।
- (2) দেৱতাসকলৰ সমান মিঠা হ'ব লাগে। বাচ-বিচাৰ নকৰাকৈ যিকোনো শব্দ উচ্চাৰণ কৰাতকৈ একো নোকোৱাকৈ থকাই ভাল। আত্মিক অথবা স্থূল সেৱা কৰিও পিতাৰ স্মৃতি থাকিলে সেয়া অতিকৈ সৌভাগ্যৰ কথা।

***বৰদান:- ঈশ্বৰীয় ৰসৰ অনুভৱ কৰি একৰস স্থিতিত থাকোঁতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা**

যিসকল সন্তানে ঈশ্বৰীয় ৰসৰ অনুভৱ কৰি লয় তেওঁলোকৰ কাৰণে দুনিয়াৰ সকলো ৰস নিৰস যেন লাগে। যিহেতু হৈয়েই এক ৰস মিঠা তেন্তে এটা ফালেই মনোযোগ নাযাব জানো। সহজে এটা ফালে মন লাগি যায়, পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া নহয়। পিতাৰ স্নেহ, পিতাৰ সহায়, পিতাৰ সান্নিধ্য, পিতাৰ দ্বাৰা সৰ্ব প্ৰাপ্তিয়ে সহজে একৰস স্থিতি আনি দিয়ে। এনেকৈ একৰস স্থিতিত থাকোঁতা আত্মাসকলেই হৈছে শ্ৰেষ্ঠ আত্মা।

***শ্লোগান:- আৱৰ্জনাৰ সমাহিত কৰি ৰত্ন দিয়া মানেই মাষ্টাৰ সাগৰ হোৱা।**

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ'বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

যেনেকৈ পিতা ব্ৰহ্মাই নিজৰ সুখৰ সাধনৰ, আৰামৰ, একোৰে আধাৰ নাৰাখিলে তেওঁ সকলো প্ৰকাৰৰ দেহৰ স্মৃতিৰ পৰা অনাসক্ত হৈ অৰ্থাৎ নিৰন্তৰ শমাৰ (অগ্নি শিখা ৰূপী পৰমপিতাৰ) স্নেহত লভলীন হৈ থাকিল, তেনেকৈ পিতাক অনুসৰণ কৰা। যেনেকৈ শমা জ্যোতি স্বৰূপ, লাইট মাইট ৰূপ হয় তেনেকৈ শমাৰ সমান নিজেও লাইট-মাইট হোৱা।